

РЕШЕНИЕ

№ 19229

гр. София, 18.05.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 67 състав, в публично заседание на 05.05.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Лилия Йорданова

при участието на секретаря Мая Георгиева, като разгледа дело номер **3057** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 26, ал. 12 във връзка с чл. 10, ал. 1, т. 23 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ)

Образувано е по жалба от 09.03.2026г. от Ш. М. /S. M./, [дата на раждане] г, гражданство М. чрез адв. Г. Л. Г., САК със съдебен адрес [населено място],[жк][жилищен адрес] срещу Отказ рег. №5364р-3876/11.02.2026г на Директора на Дирекция „Миграция“-МВР за предоставяне на право на постоянно пребиваване на чужденец в Република България по заявление с рег. №Г-2998/29.09.2025г.

В жалбата се излагат съображения за неправилност и незаконосъобразност на оспорения отказ относно предоставяне на право на постоянно пребиваване в РБ. Сочи, че жалбоподател е подал заявление с рег. №2998/29.09.2025г за предоставяне на право за постоянно пребиваване на чужденец на осн. чл.25, ал.1, т.1 от ЗЧРБ, съобразно което е изпълнил всички изисквания в ЗЧРБ и ППЗЧРБ изисквания. Жалбоподател е сключил договор за наем в изискуемата форма на 28.08.2025г, който е приложил пред административния орган. Съгласно същия е наемател на апартамент, находящ се в [населено място], [улица][жилищен адрес] ет-6, ап.11. На сочения адрес пояснява, че е живял заедно със своята приятелка А. К. /украинска гражданка/ и дъщерята на наемодателката А. К. – А. М. К. до дата 30.11.2025г. Пояснява, че поради належащ и неотложен ремонт на това жилище се преместил с приятелката си на друг адрес, посочен от наемодателя – [улица], отново собственост на наемодател. Ремонтът на първоначално наетото жилище се забавил и било обективно невъзможно да бъде обитавано, а последващото, находящо се на [улица] не покривало критериите за адресна регистрация. Моли съда да приеме, че не е въввел

административните органи в заблуждение, както и че декларацията за предоставяне адрес на пребиваване не е съставена с цел заобикаляне на нормите на закона. Иска се отмяна на оспорения отказ.

В съдебно заседание, оспорващият, чрез процесуалния си представител по пълномощие надлежно упълномощен адвокат, поддържа жалбата по изложените в същата съображения. Представя декларация за пребиваване за сверка и нотариално заверена декларация в оригинал от 25.03.2026г и договор за наем на недвижим имот от 27.03.2026г. Поддържа, че отказът е неправилен и незаконосъобразен, като писмените доказателства, представени в съдебно заседание са представени и на директор на дирекция „Миграция“, но не е извършена проверка, че пребивава на този адрес и спазва необходимите законови изисквания. Претендира се присъждане на адвокатско възнаграждение.

Ответникът Директор на дирекция „Миграция“ при МВР, в съдебно заседание не се явява, не се представлява. В депозирани по делото писмен отговор, чрез процесуалния си представител по пълномощие надлежно упълномощен юрисконсулт, оспорва жалбата. Изложени са съображения, че в конкретния случай по безспорен начин в административното производство е установена хипотезата на чл. 10, ал. 1, т. 23 от ЗЧРБ, тъй като заявителят не живее на посочения в заявлението адрес, в този смисъл жалбоподателят формално е целял да установи пред надлежните органи изискванията за издаване на разрешение за постоянно пребиваване, без реално да пребивава на посочения адрес, което, от своя страна, сочи, че предоставените данни са неверни. Твърди се, че в административното производство не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, които да обуславят отмяна на оспорения административен акт. Претендира се присъждане на разноски за юрисконсултско възнаграждение.

Административен съд София - град, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Със заявление с вх. № Г-2998/29.09.2025г. М. Ш. на основание чл.25, ал.1, т.1 от ЗЧРБ е поискал предоставяне на право на постоянно пребиваване на чужденец в РБ. Същото е подадено по образец съгласно Приложение №4 във връзка с чл.34, ал.1 от Правилника за прилагане на Закона за чужденците в Република България /л.61-67/.

Заявлението не е подадено при спазване изискванията на чл.34, ал.3 от ППЗЧРБ – не по-късно от два месеца преди изтичане на разрешен срок на пребиваване, тъй като към момента на подаване на заявлението лицето е с разрешен срок на продължително пребиваване в РБ до 18.11.2025г, видно от представено разрешение за пребиваване №RA0997222 /л.44/

Към заявлението са приложени изискуемите документи по чл.34, ал.1 и чл.35 от ППЗЧРБ, като във връзка с изискването на чл.35, ал.2 от правилника е представен дубликат на удостоверение за раждане на М. Ш. серия NA-IV №0103125, заверено по надлежния ред, от което е видно, че и двамата родители /бащата А. Ш. и майката Л. Ш./ са от българска народност /л.58-60/.

В изпълнение на чл.22, ал.4 от ЗЧРБ е предоставено по служебен път писмено становище от ДАНС, съгласно което агенцията не разполага с данни, които дават основание да се предполага, че лицата, посочени в списъка, представляват заплаха за националната сигурност, поради което не възразява да получат разрешение за постоянно пребиваване в РБ. В списъка фигурира М. Ш., [дата на раждане] г, Гражданство М. /л.13-14/.

При подаване на заявление за постоянно пребиваване и във връзка с осъществяване на контрол по спазване на условията и реда за пребиваване на чужденци на територията на страната, съобразно чл.30, ал.1, т.6 от ЗМВР и на разпоредително писмо на Главния секретар на МВР /рег.№8121-р-6132/25.03.2024г/ относно извършване на регулярни проверки за потвърждаване автентичността

на представеното към заявлението удостоверение за раждане и по-точно данни за наличие на български произход, с писмо рег №536400-100720/07.11.2025г от заявителя е изискано представяне в оригинал на удостоверение за раждане /л.51/.

С приемо-предавателен протокол на дата 07.11.2025г /л.49/ жалбоподател е предоставил оригинал на удостоверение за раждане /л.60/, което е изпратено до Националния институт по криминалистика-МВР с писмо рег.№5364р-25619/10.11.2025г за извършване на необходимите проверки и изразяване на становище с оглед вземане на решение по иницирираното от Ш. производство по предоставяне на право на постоянно пребиваване в РБ с позоваване на български произход.

Извършено е изследване, представено с писмо рег.№12173/08.12.2025г и рег. №196р-9181/08.12.2025г по описа на Националния институт по криминалистика-МВР /л.46/, приложена е експертна справка №25/ДОК-7217/05.12.2025г със заключение, че бланката на представения за изследване документ е истинска /л.47-48/.

В изпълнение на чл.30, ал.1, т.6 от ЗМВР и разпоредително писмо на Главен секретар на МВР с рег.№8121р-22191/18.10.2017г относно извършване на регулярни проверки по местопребиваването на чужденците, с оглед потвърждаване на декларираните данни относно адреса на пребиваване е установено, че жалбоподател е извършил нарушение на ЗЧРБ.

Извършена е проверка от служители на дирекция „Миграция“ МВР на дата 12.12.2025г на декларирания от М. Ш. адрес на пребиваване – [населено място], [улица][жилищен адрес]. Горният адрес е посочен в заявлението и фигурира в изискуемата в пар.1, т.20 от ДР на ЗЧРБ нотариално заверена декларация за предоставяне на адрес на пребиваване.

Изготвена е докладна записка за извършената проверка рег.№ 5364р-29585/17.12.2025г /л.54/, съгласно която лицето не е установено в жилището на посочения адрес. От докладната записка също се установява, че служителите на дирекцията са разговаряли с живущи във входа, в който се намира жилището, обект на проверката, и устно заявяват, че в ап.11 живее собственичката и нейната дъщеря, като понякога е идвал мъж, но той не е лицето от представяне на снимков материал.

С цел изясняване на фактите и обстоятелства от значение по случая жалбоподател е поканен в приемната на дирекция „Миграция“ МВР за предоставяне на допълнителна информация.

На 19.12.2025г лицето е предоставило сведение в писмено изложение /л.57/, като заявява че обитава жилището на горесцитирания адрес съвместно с приятелката си – украинската гражданка А. К., както и че е наел жилището от обява чрез агенция за недвижими имоти, обитава го от 28.08.2025г и предоставя телефонен номер за контакт с наемодателката А. К..

Последната е поканена в приемната на дирекция „Миграция“ МВР за предоставяне на допълнителна информация. На 30.01.2026г К. е посетила дирекция „Миграция“ МВР и в писмено изложение заявява, че е собственик на жилището на посочения адрес, състоящ се от две спални, две бани, дневна и кухня. Заявява, че жилището е отдадено под наем на двама чужденци, като единият е М. Ш., като същевременно в жилището пребивава и приятелката му, българска гражданка /л.56/.

Извършени са допълнителни справки в информационните системи, ползвани от Дирекция Миграция, от които било установено, че адресът е посочен като адрес на пребиваване и от друг чужденец с разрешено право на пребиваване в РБ. Горното, при отчитане, че адресът е постоянен и за член от семейството на К. – нейната дъщеря А. М. К. е прието, че е налице несъответствие от извършените проверки и информацията, предоставена в сведенията на домакина, чужденеца и обитателите във входа на жилището, посочено като адрес за постоянно пребиваване в РБ на кандидата за пребиваване.

С отказ № 5364р – 3876/11.02.2026 г. на директора на Дирекция "Миграция" – МВР, е отказано исканото разрешение за предоставяне на постоянно пребиваване в Република България на чужденец. Отказът е връчен на 27.02.2026 г. на жалбоподател.

С жалба, вх№00-27579/09.03.2026г чрез административния орган жалбоподател чрез пълномощник е оспорил пред съда отказа на директор на Дирекция „Миграция-МВР“

По делото са приети като писмени доказателства административната преписка по издаване на оспорения отказ, както и писмени доказателства от оспорващата страна – Декларация съгласно §1, т.20, подт.2 от ДР на ЗЧРБ от Д. А. Н., съгласно която предоставя адрес на пребиваване на М. Ш., нот. Заверена на 31.03.2026г и Договор за наем на недвижим имот, сключен на 27.03.2026г, съгласно който наемодателят Д. Н. отдава под наем на М. Ш. собствения си недвижим имот за временно ползване и възмездно ползване, находящ се в [населено място],[жк] [улица], вх.А, ет.2, ап.5 и представляващ едноетаен апартамент, който ще бъде използван за живеене, а ползватели на имота са М. Ш. и А. К..

При така установеното от фактическа страна съдът прави следните правни изводи:

Жалбата е допустима, подадена е срещу индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21, ал. 1 от АПК, подлежащ на съдебен контрол, от активно легитимирано лице - адресат на акта и засегнат неблагоприятно от него, в указания 14-дневен срок съгласно чл. 26, ал. 12 от ЗЧРБ във връзка с чл. 149, ал. 1 от АПК.

Разгледана по същество, жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА.

Оспореният акт, е издаден от компетентен орган – директора на дирекция "Миграция" – МВР, съобразно разпоредбата на чл. 25, ал. 3 от ЗЧРБ.

Спазени са изискванията на чл.59 от АПК за форма, отказът е издаден в установената писмена форма и формално съдържа предвидените в чл.59,ал.2 АПК задължителни реквизити, с обективирани фактическите и правните основания за издаването му. Отказът е мотивиран, като е изпълнено условието на нормата на чл.26, ал.12 от ЗЧРБ, съгласно който отказът за издаване на разрешение за пребиваване или продължаване срока на пребиваване се мотивира, съобщава се на заинтересованите лица и може да се оспорва по реда на Административнопроцесуалния кодекс.

Съдът, приема, че при издаване на оспорения отказ не са допуснати съществени нарушения административнопроизводствените правила, което е довело до нарушаване на материалноправните разпоредби и неспазване целта на закона.

В случая е безспорно, че чужденецът е от български произход, поради което принципно има право да получи разрешение за постоянно пребиваване на основание чл. 25, ал. 1, т. 1 от ЗЧРБ. Към подаденото заявление, са приложими необходимите документи, като в съответствие с чл. 11, ал. 5 от ППЗЧРБ е представен и трудов договор №3174/16.01.2025г с „Мейпъл Медиа“ ЕООД, съгласно който изпълняваната от служителя длъжност е Асистент-крупие с посочено място на работа на служителя в офиса на Дружеството в България.

По делото не се спори, че оспорващият е имал вече издадено разрешение за продължително пребиваване, валидно до 18.11.2025 г.

Съгласно чл. 26, ал. 1 от ЗЧРБ отказва се издаване на разрешение за пребиваване или продължаване срока на пребиваване в случаите по чл. 10, ал. 1, т. 1 - 4, 6 - 11, 14, 16, 18 - 23 и 26. Видно от процесния отказ, същият е издаден на основание чл. 26, ал. 1 от ЗЧРБ във връзка с чл. 10, ал. 1, т. 23 от ЗЧРБ - отказва се издаване на разрешение за пребиваване или продължаване срока на пребиваване в случаите по чл. 10, ал. 1, т. 23 – когато чужденецът е представил документ с невярно съдържание или е декларирал неверни данни. Като мотиви за издаването на обжалвания административен акт е посочено, че след извършената проверка на декларирания адрес на пребиваване както и несъответствие между събраната от служители на Дирекция

Миграция МВР информация и кореспонденцията между кандидата за пребиваване и административния орган, чужденецът не пребивава на този адрес, поради което е декларирал неверни данни.

Т.е. в конкретния случай на изследване подлежи единственият спорен факт - декларираният адрес на пребиваване и представлява ли той неверни данни, до който извод е достигнал административният орган.

Анализът на събраните доказателства, извършен от настоящия съдебен състав в съвкупност и пълнота, дава възможност да се направят изводи в подкрепа на мотивите, изложени от административния орган.

В конкретния случай е безспорно, че жалбоподател е посочил в подаденото заявление, че ще пребивава на адрес –гр. С., [улица][жилищен адрес] като е представил Договор за наем на недвижим имот от 01.09.2025г и нотариално заверена декларация от собственика на имота А. А. К., че му го предоставя за ползване и е съгласен да бъде адресно регистриран на този адрес /горното е установено и от административния орган в оспорения отказ, като е прието, че е в изискуемата в пар.1, т.20 от ДР ЗЧРБ нотариално заверена декларация за предоставяне на адрес на пребиваване/.

Видно обаче от докладна записка рег. № 5364р-29585 от 17.12.2025 г. при извършената проверка на адрес [населено място], [улица], ет.6, ап.11, е установено, че чуждият гражданин не е на адреса, като от живущи в съседен апартамент ап.9 живущата К., съпруга на домоуправителя не знае подробности за живущите в блока, като пояснява, че в ап.11 живее младо момиче, дъщеря на собственичката и не е виждала чуждия гражданин. Живущ в друг апартамент – ап.4 Б. е заявил, че в ап.11 живее собственичката и от време на време идвал мъж, който не прилича на търсения чужд гражданин, след представяне копия от персонализираната страница от националния паспорт на Ш. М.. Сформиран е извод, че представения към заявлението договор за наем, удостоверяващ адрес на пребиваване не е актуален и е съставен с цел получаване на разрешение за пребиваване в РБ.

В хода на административното производство, с цел пълно изясняване на всички факти и обстоятелства от значение по случая, кандидатът за пребиваване е поканен да предостави допълнителна информация, като на 19.12.25г в писмено изложение заявява, че обитава жилището на горесцитирания адрес съвместно със своята приятелка – украинска гражданка А. К., както и че е наел жилището от обява чрез Агенция за недвижими имоти и го обитава от 28.08.25г. Същевременно и наемодателят А. А. К. е представила писмено изложение и заявява, че е собственик на жилището, което се състои от две спални, две бани, дневна и кухня, както и че жилището е отдадено под наем на двама чужденци, единият от които е М. Ш., като същевременно в жилището пребивава и неговата приятелка, българска гражданка. Отделно от това, административният орган е направил допълнителни справки в информационните системи, ползвани от Дирекция „Миграция“ МВР и е установено, че соченият адрес е посочен като адрес на пребиваване и от друг чужденец с разрешено право на пребиваване в страната, както и че адресът е постоянен за член от семейството на К. – дъщеря й А. М. К..

Вярно е, че няма изискване чужденецът постоянно да пребивава на деклариания адрес, но при извършената проверка безспорно е установено, че чужденецът не живее на посочения адрес, за горното свидетелстват сведенията на другите живущи. Отделно от това, са налице несъответствия от извършените проверки и информацията, предоставена в сведенията на домакина, чужденецът и обитателите във входа на жилището, посочено като адрес за постоянно пребиваване в РБ на кандидата.

Така видно от сключения договор за наем от 01.09.2025г –чл.2 имотът ще бъде използван само и

единствено от наемателя, без да бъде променяно функционалното му предназначение. Горното е в противоречие с дадените обяснения от жалбоподател, който е заявил пред административния орган, че живее в жилището със своята приятелка-украинска гражданка, както е в противоречие и с дадените сведения от домакина, че жилището се обитава от приятелка на жалбоподател, българска гражданка. Отделно от това, противоречие има сочения текст от договора за наем с дадените обяснения пак от жалбоподател и от домакин – жалбоподател е пояснил, че живее на адреса с приятелката си и с дъщерята на собственичката на имота от 28.08.2025г /дата, предхождаща сключването на договора/, а домакин е дал обяснение, че имотът е отдаден под наем на двама чужденци, единият от които е жалбоподател, като последният живее постоянно в апартамента от 01.09.2025г /датата на сключването на договора/. Следователно въпреки, че в договор за наем е посочено че имотът като цяло ще се ползва за жилищни нужди само от наемател, е налице противоречие с останалите писмени доказателства и обясненията дадени от наемодател и наемател и справките на Дирекция „Миграция“ за това колко лица ползват недвижимия имот, кои са тези лица, обитава ли се жилището и от дъщерята на собственичката. Дори и да се приеме, че апартаментът е от 112кв.м и се състои от две спални, една трапезария и отделна кухня с 2 бр. бани /както е заявено от наемодателя-собственик А. К./ и принципно е възможно да бъде ползвано жилището от повече от едно домакинство, така заявеното не съответства с твърденията в жалбата до съда, че в апартамента се извършва „належащ спешен и неотложен ремонт във въпросното жилище“, като същевременно по-нататък в същата жалба се твърди, че е налице „незапочнал и неприключил ремонт“. Т.е. при наличие на започнал/незапочнал, но неприключил ремонт, който е спешен,лежащ и неотложен в жилището е обективно невъзможно същият да бъде използван по предназначение -за наем за жилищни цели. Също така, видно от извършената справка на този адрес са регистрирани 2 чужди граждани, което се потвърждава и от дадените обяснения на наемодателката. След като е налице изначална невъзможност да се ползва недвижимия имот от жалбоподател /и повече от едно домакинство/ по технически причини, то неясно защо жалбоподател е сключил този наемен договор на дата 01.09.2025г и се е задължил да плаща наемна цена, без да може да ползва жилището, а е ползвал друго такова, отново предоставено от същия наемодател по негови твърдения, което обаче както се посочва в жалбата не покрива критериите за „адресна регистрация и пр.“ При това положение, безспорно са налице неверни данни, тъй като изначално е установено липсата на възможност, а и на намерение да се ползва декларираният адрес. В този смисъл е и съдебната практика на ВАС (например Решение № 6358 от 14.06.2023 г. на ВАС, Четвърто отделение, по адм. дело № 4680/2023 г.)

Видно е, че декларираният адрес, само формално доказва присъствието на чужденеца на територията на страната, като очевидно същото е фиктивно и безспорно представлява неверни данни по смисъла на чл. 10, ал. 1, т. 23 от ЗЧРБ.

От друга страна, жалбоподателят е уведомен, че трябва да докаже съществуването на фактите и обстоятелствата, които е посочил в жалбата. С разпореждането за насрочване на делото съдът е указал на жалбоподателя, че в настоящото производство се оспорва отказ за издаване на административен акт. Това означава, че оспорваният е длъжен да установи, че са били налице условията за предоставянето на право на постоянно пребиваване в Република България на основание чл. 25, ал. 1, т. 1 от ЗЧРБ (аргумент от чл. 170, ал. 2 от АПК).

С тази доказателствена тежест жалбоподателят не се е справил. Не е доказано в хода на съдебното производство, че са били налице предпоставките за предоставяне на право на постоянно пребиваване в Република България на основание чл. 25, ал. 1, т. 1 от ЗЧРБ. Жалбоподателят не е доказал, че данните по отношение на адрес на пребиваване са верни. Действително в проведеното

съдебно заседание са представени Декларация съгласно §1, т.20, подт.2 от ДР на ЗЧРБ от Д. А. Н., съгласно която предоставя адрес на пребиваване на М. Ш., нот. заверена на 31.03.2026г и Договор за наем на недвижим имот, сключен на 27.03.2026г, съгласно който наемодателят Д. Н. отдава под наем на М. Ш. собствения си недвижим имот за временно ползване и възмездно ползване, находящ се в [населено място],[жк] [улица], вх.А, ет.2, ап.5 и представляващ едностаен апартамент, който ще бъде използван за живеене, а ползватели на имота са М. Ш. и А. К.. Но не са представени доказателства, че жалбоподател е представил на Директор Дирекция „Миграция“ декларация за осигурен адрес на пребиваване, с която да бъде представен нов, актуален и реален адрес на пребиваване в РБ, с което да бъдат обезпечени изискванията на чл.34, ал.1, т.3 от ППЗЧРБ. Видно от датата на сключване на този нов наемен договор 27.03.2026г, същият е последващ и сключен след постановяване на оспорения по настоящото дело отказ Рег. №5364р-3876/11.02.2026г., като същевременно не са ангажирани доказателства, че същите писмени доказателства са били предоставени на директор дирекция „Миграция“ МВР след образуване на делото.

При това положение се налага извод, че Ш. М. е декларирал неверни данни, поради което по отношение на него са налице предпоставките на чл. 26, ал. 1, вр. чл. 10, ал. 1, т. 23 от ЗЧРБ за постановяване на отказ за предоставяне право на постоянно пребиваване в Република България. Предвид изложеното, настоящият съдебен състав на АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. -ГРАД приема, че подадената жалба трябва да се отхвърли като неоснователна. Обжалваният административен акт е издаден от компетентен орган, при спазване на установената форма, в съответствие с целта на закона, като са спазени материалноправните разпоредби и без да е налице съществено нарушение на административнопроизводствените правила. При този изход на спора, жалбоподателят трябва да заплати на ответника юрисконсултско възнаграждение, каквото искане е своевременно направено, определено съобразно чл. 78, ал. 8 от ГПК, във връзка с чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ. По делото е проведено само едно съдебно заседание, като съобразно факта че се касае за спор без материален интерес и не се касае за производство отличаващо се с фактическа или правна сложност, следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение в минимален размер, а именно – 200 лева, която сума след превалутиране е в размер на 102,26 евро.

С оглед горното, съдът:

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Ш. М. /S. М./, [дата на раждане] г, гражданство М. чрез адв. Г. Л. Г., САК със съдебен адрес [населено място],[жк][жилищен адрес] срещу Отказ рег. №5364р-3876/11.02.2026г на Директора на Дирекция „Миграция“-МВР за предоставяне на право на постоянно пребиваване на чужденец в Република България по заявление с рег. №Г-2998/29.09.2025г.

ОСЪЖДА Ш. М. /S. М./, гражданство М., [дата на раждане] г, да заплати на Дирекция "Миграция" – МВР, юрисконсултско възнаграждение, в размер на 102,26 евро (сто и две евро и двадесет и шест цента)

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба, подадена в 14-дневен срок от съобщаването му на страните до Върховен административен съд на Република България, чрез Административен съд София-град.

СЪДИЯ: